

Saigoneer

Local LGBTQ Zine Launches Crowdfunding Campaign, Call for Submissions

Tuesday, 16 February 2016. Written by Saigoneer.

Saigoneer

Vanguard, Saigon's first-ever queer zine, is calling upon LGBTQ Vietnamese artists to submit new work for its third edition, to be released later this year.

The dual-language Vietnamese-English zine, which officially debuted in July 2014, has already published two full-color editions featuring visual art, creative writing, poetry and fiction from local LGBTQ artists. Moving forward, *Vanguard* is seeking crowdfunding support to help in the production of its third installment, bringing a wider variety of LGBTQ artists into the fold.

"The main goal is to provide a platform for LGBT artists who make art that is not accepted here in Vietnam at the moment," cofounder Aiden Nguyen told [Saigoneer](#) following the release of the zine's second edition last year.

Since its inception, *Vanguard* has received considerable support both within [Vietnam](#) and [abroad](#). Last year, the zine's first and second editions was included in Nhà Sàn Collective's [Kệ Project](#), an event showcasing Vietnamese art publications. *Vanguard* also features in Mariam Lam and Nguyen Tan Hoang's forthcoming queer anthology,

Saigoneer

VANGUARD ISSUE # 3

OPEN CALL

Now **till** 30 APRIL 2016

EMAIL SUBMISSION: vanguardzine@gmail.com

SEE DESCRIPTION for Guidelines

For submissions, *Vanguard's* open call will run until April 30. All artists self-identified as LGBTQ are welcome to contribute their work, which includes all forms of both visual art and creative writing. Submission guidelines can be downloaded in both [Vietnamese](#) and [English](#).

Saigoneer

receiving a copy of the zine's third edition.

Once the open call and crowdfunding efforts are complete, *Vanguard* will throw a mid-July release party in Saigon for the zine's latest edition.

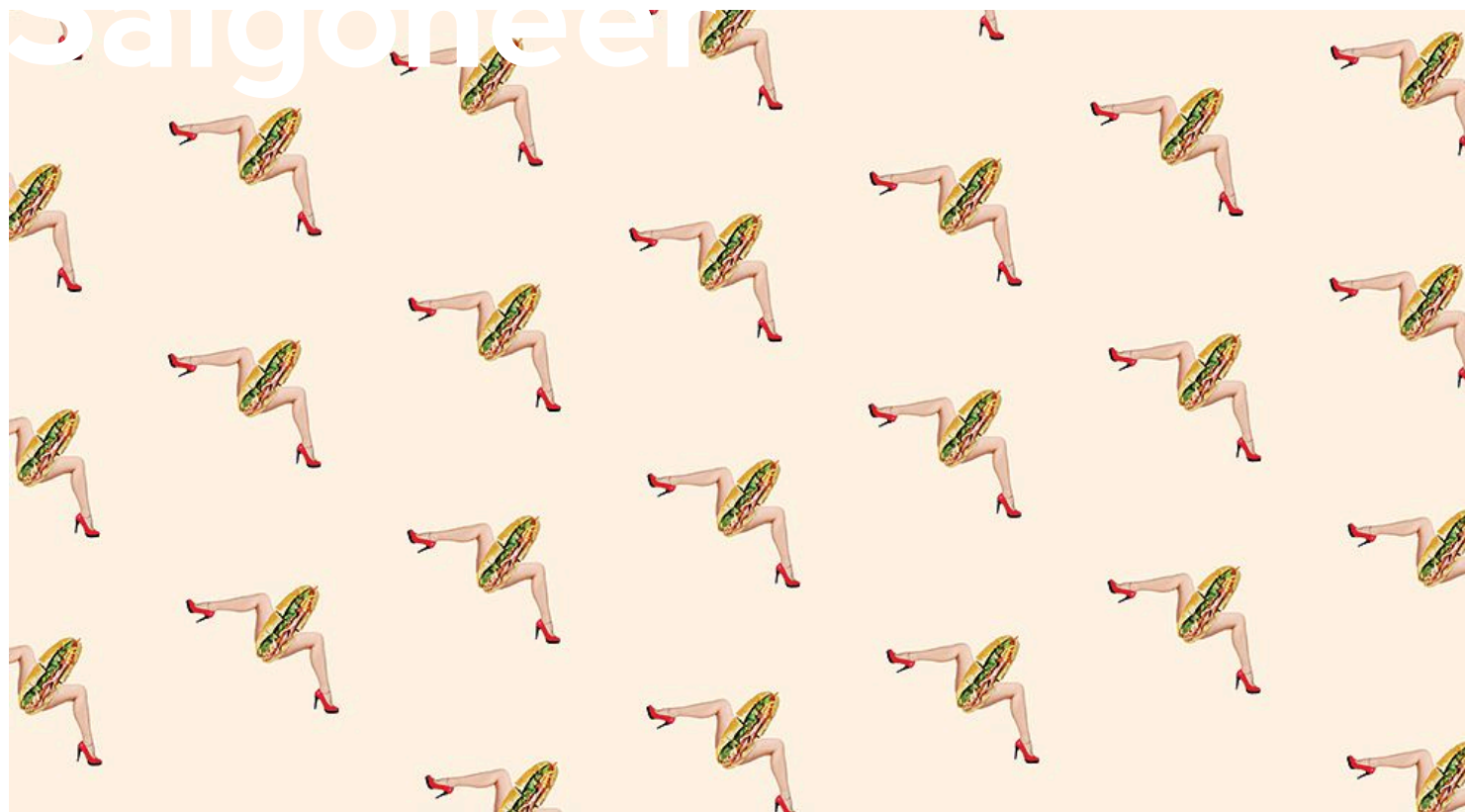
In the meantime, readers can check out *Vanguard's* [first](#) and [second](#) editions online or [make a donation](#) to the project.

Saigoneer

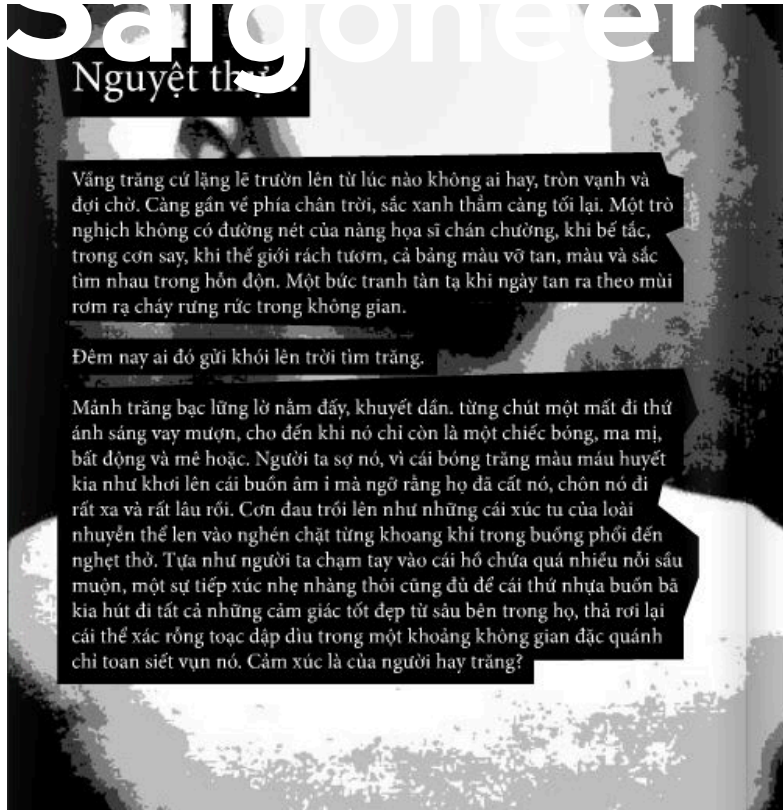
Artwork by Kim Cỏ.

Saigoneer

Artwork by Nam Núm.

Saigoneer

Vầng trăng cứ lặng lẽ trườn lên từ lúc nào không ai hay, tròn vành và dơi chờ. Càng gần về phía chân trời, sắc xanh thâm càng tối lại. Một trò nghịch không có đường nét của nâng hạ sĩ chân chương, khi bế tác, trong cơn say, khi thế giới rách tươm, cả bảng màu vỡ tan, màu và sắc tìm nhau trong hỗn độn. Một bức tranh tàn tạ khi ngày tan ra theo mùi rơm rạ cháy rưng rúc trong không gian.

Đêm nay ai đó gửi khói lên trời tìm trăng.

Mảnh trăng bạc lững lờ nằm đấy, khuyết dần, từng chút một mất đi thứ ánh sáng vay mượn, cho đến khi nó chỉ còn là một chiếc bóng, ma mị, bất động và mê hoặc. Người ta sợ nó, vì cái bóng trăng màu máu huyết kia như khơi lên cái buồn âm ỉ mà ngỡ rằng họ đã cất nó, chôn nó đi rất xa và rất lâu rồi. Cơn đau trồi lên như những cái xúc tu của loài nhuyễn thể len vào nghén chặt từng khoang khí trong buồng phổi đến nghẹt thở. Tựa như người ta chạm tay vào cái hồ chứa quá nhiều nỗi sầu muộn, một sự tiếp xúc nhẹ nhàng thôi cũng đủ để cái thứ nhựa buồn bã kia hút đi tất cả những cảm giác tốt đẹp từ sâu bên trong họ, thả rơi lại cái thế xác rỗng toạc dập dùi trong một khoảng không gian đặc quánh chỉ toàn siết vụn nó. Cảm xúc là của người hay trăng?

Tôi rơi vào đôi mắt ấy, đôi mắt chứa những dòng dung nham cháy đỏ màu tro, rừng rực phập phồng sau hàng mi cong vuốt, le lói ánh sáng yếu ớt của những ngôi sao xa. Đêm ấy vầng trăng bị che khuất, và thứ ánh sáng mà vẫn minh loài người tưới đẫm lên tôi đến ngập ngụa cũng tan dần trong cơn chếch choáng. Trong bóng tối ở lưng chừng những thế giới, tôi thấy mình bình yên kỳ lạ. Bước đi trong cõi hoang vu nơi đó tôi nhìn thấy bạn, tổ hợp ánh sáng duy nhất giữa màu đen tịch mịch của vũ trụ. Tôi cuốn vào bạn, thấy thân thể mình nhẹ bằng tựa đang bay như một hạt giống rời cây mẹ trôi đi vô định. Trong khoảnh khắc ấy tôi không cần nhớ mình đi đâu và không muốn biết mình sẽ ngừng lại ở đâu nữa.

Tôi muốn quên đi những định nghĩa mà người ta dùng để xác định đời nhau, đời tôi.

Miệng tôi đắng ngắt một nỗi phiền. Tôi buông mình thành một dòng suối nhỏ len vào đời bờ môi gầy của bạn để tìm chút vị ngọt ngào mà tôi chưa bao giờ được nếm. Nơi đây quá buồn để cho sự thỉnh lặng cũng trở nên quá ồn ào, nó cuộn mình vào một góc tối tăm, để lại tôi và bạn như những nốt duy nhất trên khuôn nhạc trống hoác. Tôi cảm nhận được những đầu ngón tay chạm vào tâm hồn tôi rồi khẽ vuốt ve nó, xoa dịu nó. Bên trong tôi tấm kính vô toang nơi vết nứt tạo ra bởi những nét mơ trốn vô hình trên da thịt, không một tiếng động. Tấm kính ấy phản chiếu cái mà xã hội vẽ lên và bắt tôi phải thấy, nhưng trong ánh sáng của họ tôi không thấy được mình, vì mọi thứ quá đúng dẫn đến hoàn hảo.

Written work by Phước Thái.

Related Articles: